

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. B.**, bývajúceho v L., zastúpeného JUDr. F. S., advokátom v H., proti žalovanej **K., akciová spoločnosť, V. G.**, so sídlom v B., o **náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 10 C 107/2007, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. októbra 2008 sp. zn. 10 Co 133/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Dolný Kubín rozsudkom z 19. februára 2008 č.k. 10 C 107/2007-101 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu odškodnenia za bolesť sumu 303 210,-- Sk a z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia sumu 18 900,-- Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v sume 161,-- Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že náhrada bolestného vyplatená žalovanou vo výške 33 690,-- Sk, t.j. v rozsahu základného bodového ohodnotenia určeného lekárskeym posudkom na 561,5 bodu je zjavne nedostačujúca a nezodpovedajúca vytrpeným bolestiam žalobcu. Preto v súlade s ustanovením § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. zvýšil odškodnenie za vytrpenú bolesť na desaťnásobok, t.j. nad sumu uvedenú v ustanovení § 7 ods. 2 cit. vyhlášky. Podľa takto ustáleného mimoriadneho zvýšenia patrí žalobcovi odškodnenie za bolesť vo výške 336 900,-- Sk, od ktorého odpočítal žalovanou už vyplatenú sumu 33 690,-- Sk, preto uložil žalovanej zaplatiť žalobcovi ešte sumu 303 210,-- Sk a vo zvyšku v tejto časti (do sumy 1 500 000,-- Sk

– pozn. dovolacieho súdu) žalobu zamietol. V časti týkajúcej sa sťaženia spoločenského uplatnenia dospel k záveru, že u žalobcu došlo v dôsledku poškodenia zdravia k obmedzeniu v oblasti osobného, rodinného aj pracovného života, tieto obmedzenia však môžu byť dôvodom iba na zvýšenie sťaženia podľa § 6 ods. 2 vyhl. č. 32/1965 Zb., pretože dôvody zvýšenia podľa § 7 ods. 3 cit. vyhlášky nepreukázal, hoci ho v tomto smere zaťažovalo dôkazné bremeno. Z uvedených dôvodov uložil žalovanej zaplatiť z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia sumu 18 900,-- a vo zvyšku v tejto časti (do sumy 1 800 000,-- Sk – pozn. dovolacieho súdu) žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 2 O.s.p. s odôvodnením, že žalovaná mala v konaní väčší úspech, preto jej priznal pomernú časť trov konania, ktoré jej vznikli na cestovnom.

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací na odvolanie oboch účastníkov konania rozsudkom z 30. októbra 2008 č.k. 10 Co 133/2008-166 rozsudok súdu prvého stupňa v časti, v ktorej bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu odškodnenia bolestného sumu 303 210,-- Sk a vo zvyšku zvýšenia bolestného bol návrh zamietnutý, ako vecne správny potvrdil. V časti týkajúcej sa zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi titulom zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia sumu 170 100,-- Sk a vo zvyšku návrh na zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia zamietol. V časti týkajúcej sa trov konania rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal. Samostatným výrokom rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia odôvodnil správnosťou postupu súdu prvého stupňa, keď ten vychádzal z ustanovenia § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. a záverov znaleckého posudku znalca, ktoré odôvodňujú mimoriadne zvýšenie základného obodovania bolestného na 10-násobok tak, ako to ustálil súd prvého stupňa. Stotožnil sa s postupom a závermi súdu prvého stupňa a rovnako aj s dôvodmi, pre ktoré návrh žalobcu vo zvyšnej časti týkajúcej sa zvýšenia bolestného zamietol. V časti týkajúcej sa sťaženia spoločenského uplatnenia dospel k záveru, že vzhľadom na trvalé následky z dopravnej nehody, ktoré sa prejavujú u žalobcu jeho poškodením zdravia, je primerané a potrebné zvýšiť aj toto podľa ustanovenia § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. na 10-násobok, t.j. na sumu 189 000,-- Sk, od ktorej odpočítal sumu 18 900,-- Sk žalovanou už poskytnutú. Vo zvyšku nárok žalobcu v tejto časti ako nedôvodný zamietol. Zmeňujúci výrok týkajúci sa trov konania odôvodnil tým, že rozhodnutie o priznaní mimoriadneho zvýšenia za bolesť alebo sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 7

ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. závisí jedine od úvahy súdu a preto žalovanej náhradu trov prvostupňového konania nepriznal a z rovnakého dôvodu nepriznal žiadnemu z účastníkov ani náhradu trov odvolacieho konania.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalobca a to do výroku týkajúceho sa sťaženia spoločenského uplatnenia a do výroku týkajúceho sa trov prvostupňového a odvolacieho konania. Dovolateľ v dovolaní namietal, že v konaní došlo k iným vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Uviedol, že výška priznanej náhrady súdom nezohľadňuje a je neprimeraná zdravotnému stavu žalobcu týkajúceho sa trvalých následkov a obmedzení v jednotlivých sférach života a je v rozpore s dobrými mravmi a princípmi zachovania ľudskej dôstojnosti a vážnosti človeka postihnutého dopravnou nehodou. Súd nesprávne a mylne zavádza pojmy „násobky“ ako zvýšenie základného odškodnenia, keď považoval za dostatočné odškodnenie „10 násobok“, pretože žiadny právny predpis nepojednáva v prípade mimoriadneho odškodnenia o „násobkoch“, ale o sume odškodnenia. Zastával názor, že v prípade požadovania mimoriadneho odškodnenia ide o priznanie pevnej sumy, nie násobku ako primeraného zadost'učinenia (satisfakcie). Podľa výšky priznaného základného odškodnenia, je na úvahe súdu v zmysle § 7 ods. 3 vyhlášky, akú výšku mimoriadneho odškodnenia za bolesť, resp. sťaženie spoločenského uplatnenia prizná, nie násobok. Suma odškodnenia 170 100,-- Sk nezohľadňuje stav žalobcu po dopravnej nehode. Za nesprávne považoval aj rozhodnutie odvolacieho súdu týkajúce sa trov prvostupňového a odvolacieho konania, pretože spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Vzhľadom na ustanovenie § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. jedine súdu prináleží právo rozhodnúť, či poškodenému žalobcovi patrí, resp. nepatrí mimoriadne zvýšenie za bolesť alebo sťaženie spoločenského uplatnenia a samotná výška závisí jedine od úvahy súdu. Preto na charakter samotného konania (návrh na mimoriadne zvýšenie bolestného a sťaženie spoločenského uplatnenia), keďže súd rozhodol že u žalobcu existujú dôvody pre priznanie mimoriadneho zvýšenia za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 7 ods. 3 vyhlášky, o trovách konania mal odvolací súd rozhodnúť v zmysle § 142 ods. 3 O.s.p., pretože rozhodnutie o výške plnenia záviselo výlučne od úvahy súdu. V závere svojho dovolania žalobca uviedol, že na každom pojednávaní pred prvostupňovým súdom boli sporové strany poučené v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. Táto skutočnosť, kedy súd žiadal od sporových strán ďalšie návrhy dokazovania aj po tomto poučení viedli k zmätočnosti

v konaní po procesnej stránke. Je toho názoru, že táto skutočnosť spôsobila, že konanie pred prvostupňovým súdom a následne pred odvolacím súdom malo vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadрила.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

V posudzovanej veci krajský súd rozhodol formou rozsudku tak, že rozsudok súdu prvého stupňa v časti potvrdil, v časti zmenil a vo zvyšku zamietol a v časti týkajúcej sa trov konania zmenil.

Dovolanie žalobcu smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý obsahuje viacero výrokov. Dovolateľ v dovolaní vymedzil rozsah dovolania tak, že dovolanie smeruje proti výrokom, ktorými bolo rozhodnuté o sťažení spoločenského uplatnenia a do výrokov týkajúcich sa trov prvostupňového a odvolacieho konania. Dovolanie žalobcu však nie je v celom rozsahu procesne prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Prípustnosť dovolania má vo všeobecnosti stránku objektívnu a subjektívnu.

Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku – či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné (objektívna prípustnosť dovolania je vymedzená ustanoveniami § 236 až § 239 O.s.p., určujúcimi podmienky, v prípade splnenia ktorých je dovolanie prípustné).

Subjektívna stránka prípustnosti dovolania sa naopak viaže na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva dovolanie – či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať dovolanie (hoci aj proti rozhodnutiu objektívne napadnutelnému týmto opravným prostriedkom). Takým dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím odvolacieho súdu bol dovolateľ po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery.

Záver o tom, že podané dovolanie je prípustné, predpokladá zaujatie záveru o jeho oboch stránkach jeho prípustnosti (tak objektívnej, ako aj subjektívnej), posúdenie subjektívnej prípustnosti dovolania ale vo všeobecnosti predchádza posúdeniu objektívnej prípustnosti dovolania. Ak dovolací súd dospeje k záveru, že dovolateľ nie je z určitého dôvodu subjektívne oprávnený podať dovolanie, nie je potrebné ďalej skúmať, či jeho dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu znaky niektorého z rozhodnutí uvedených v § 236 až § 239 O.s.p.

V danom prípade je dovolaním napadnutý aj výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený prvostupňový rozsudok v časti týkajúcej sa sťaženia spoločenského uplatnenia tak, že namiesto súdom prvého stupňa priznanej sumy 18 900,-- Sk odvolací súd priznal žalobcovi sumu 170 100,-- Sk. Pri skúmaní subjektívnej stránky prípustnosti dovolania bolo potrebné vziať na zreteľ to, že žalobca z procesného hľadiska (ktoré je v tomto zmysle rozhodujúce) nemôže byť negatívne dotknutý zmeňujúcim rozhodnutím, pretože takýmto rozhodnutím bol jeho nárok uspokojený vo väčšom rozsahu. Keďže v danom prípade dovolateľ po (rozhodujúcej) procesnej stránke nebol negatívne dotknutý napadnutým výrokom rozsudku, z procesného hľadiska mu týmto výrokom nebola spôsobená ujma na jeho pomeroch (viď aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. januára 1998 sp. zn. 1 Cdo 92/97 uverejnený pod č. 50/1999 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej

republiky a tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. júla 1992 sp. zn. 1 Cdo 28/92 publikované pod č. 40/1993 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky).

S prihliadnutím na vyššie uvedený výklad dovolacieho súdu o objektívnej a subjektívnej stránke prípustnosti dovolania dospel dovolací súd k záveru, že i keď je dovolanie v danej veci z objektívneho hľadiska prípustné (smeruje proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorý vykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 O.s.p.), predsa len dovolateľ nie je subjektívne oprávnený napadnúť ho dovolaním.

Z uvedeného dôvodu dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie v danom prípade podáva ten, kto na dovolanie nie je (subjektívne) oprávnený. Vzhľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu proti zmeňujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia sumu 170 100,-- Sk odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p.).

K dovolaniu žalobcu, ktoré smeruje proti „zamietajúcemu“ výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol „vo zvyšku“ nárok na zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia zamietnutý (nad sumu 170 100,-- Sk do sumy 1 800 000,-- Sk), potrebné je uviesť, že súd prvého stupňa o nároku žalobcu, ktorým sa domáhal zaplata sumy 1 800 000,-- Sk titulom sťaženia spoločenského uplatnenia rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 18 900,-- Sk a vo zvyšku (do sumy 1 800 000,-- Sk) návrh zamietol. Z uvedeného vyplýva, že ak odvolací súd výrokom svojho rozsudku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia sumu 170 100,-- Sk a „vo zvyšku návrh zamietol“, išlo v tejto časti o rozhodnutie vykazujúce znaky potvrdzujúceho rozhodnutia.

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné, ak smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Prípustnosť dovolania proti takémuto zmeňujúcemu rozsudku je založená na rozdielnosti rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvého stupňa. O rozdielne rozsudky ide vtedy, ak okolnosti významné pre rozhodnutie veci posúdili oba sudy rozdielne,

v dôsledku čoho odlišne určili alebo deklarovali práva a povinnosti účastníkov. Odlišnosťou sa pritom nemá na mysli rozdielne právne posúdenie veci, pokiaľ nemalo vplyv na obsah práv a povinností účastníkov, ale záver súdu odlišne konštituujujúci alebo deklarujúci práva a povinnosti v právnom vzťahu účastníkov. Pre posúdenie, či ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, nie je významné formálne hľadisko (ako odvolací súd formálne rozhodol alebo ako formálne svoj výrok označil), ale obsahové hľadisko (vzájomný vzťah rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvého stupňa v tom zmysle, či práva a povinnosti účastníkov v danom právnom vzťahu posúdili odlišne). Významné nie je ani to, či výroky rozsudkov súdov oboch stupňov sú alebo nie sú odlišne naformulované – aj v tomto zmysle je rozhodujúce obsahové hľadisko. Pokiaľ odvolací súd posúdil práva a povinnosti účastníkov daného právneho vzťahu rovnako (zhodne), nejde o zmeňujúci rozsudok, ale o potvrdzujúci rozsudok.

I keď teda (v uvedenej časti) ide o výrok rozsudku odvolacieho súdu ktorým vo zvyšku (vo vzťahu k zmeňujúcemu výroku) zamietol návrh žalobcu, v skutočnosti (po obsahovej stránke) pokiaľ ide o nárok na zaplatenie sumy od 170 100,-- Sk do 1 800 000,-- Sk, ide o rozsudok potvrdzujúci – odvolací súd v tejto časti neupravil práva a povinnosti účastníkov konania inak, než súd prvého stupňa. Súd prvého stupňa a odvolací súd čo do nároku vo výške od 170 100,-- Sk do 1 800 000,-- Sk rozhodli rovnako tak, že žalobu zamietli.

Vzhľadom na to, že v uvedenej časti nejde o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, treba pri riešení prípustnosti dovolania žalobcu vychádzať z § 238 ods. 3 O.s.p., ktorý upravuje prípustnosť dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. O uvedené prípady ale v prejednávanej veci nejde. Pre úplnosť treba uviesť, že dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. ani v tejto časti procesne prípustné.

Dovolanie žalobcu proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky väd taxatívne v ňom vymenovaných; iné procesné vady konania alebo nesprávnosti rozhodovania, i keby k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia.

Žalobca v dovolaní nenamietal, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. a existencia procesnej vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalobca dovolanie odôvodnil odkazom na ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (t.j., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), ako aj odkazom na ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (t.j., že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

Inou vadou konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné. Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

K námietke žalobcu, že súd prvého stupňa na každom pojednávaní dal účastníkom poučenie podľa § 120 ods. 4 O.s.p., dovolací súd poznamenáva, že účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd nie je ale viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy, je však povinný dať účastníkom poučenie podľa § 120 ods. 4 O.s.p. V žiadnom prípade však viacnásobné poučenie dané účastníkom podľa § 120 ods. 4 O.s.p. nemôže mať za následok vydanie nesprávneho rozhodnutia, a nejde o procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. zakladajúcu prípustnosť dovolania.

Obdobne tieto závery platia i pre nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkov konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (por. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001, sp. zn. 2 Cdo 50/2002). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (por. § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., pretože (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkov konania neznesie realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (por. napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005, sp. zn. 4 Cdo 165/2003). I keby podľa názoru dovolateľa išlo o nesprávne právne posúdenie veci (dovolačím súd z tohto aspektu vec neposudzoval), táto skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil správny právny predpis a či ho správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Keďže dovolanie žalobcu nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Žalobca navrhol zrušiť rozsudok odvolacieho súdu aj v časti týkajúcej sa trov konania. Pokiaľ dovolaním napadol výrok tohto rozsudku o trovách konania, smeruje jeho dovolanie proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na to treba prípustnosť dovolania proti nemu posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu (§ 239 O.s.p.). Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné v prípadoch uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. ale vylučuje prípustnosť dovolania proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách. Keďže ani vo vzťahu k tomuto výroku nebola preukázaná procesná vada konania zakladajúca zmätočnosť, nemožno prípustnosť dovolania žalobcu proti tomuto výroku vyvodiť ani z § 237 O.s.p.

Z dôvodov vyššie uvedených Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 4, 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 a § 224 ods. 1 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. júna 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová